

RZECZPOSPOLITA POLSKA
PROKURATURA KRAJOWA
ZASTĘPCA PROKURATORA
GENERALNEGO

KANCELARIA SENATU
Kancelaria Ogólna

23. 03. 2018 Warszawa, dnia 22. 03. 2018 r.

RPW 9270/2018 zak P

(p- pis)

03980200027857
RPW/9270/2018 P
2018-03-23

PK IV PS 053.9.2018
dot. BPS/043-56-1542/18

Pan
Stanisław Karczewski
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Stanowony Rade Marcelem,

Odpowiadając na pismo z dnia 16 lutego 2018 r. o sygn. BPS/043-56-1542/18, w załączeniu którego zostało przesłane oświadczenie senatora Czesława Ryszki złożone na 56. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 lutego 2018 r., działając na podstawie art. 12 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze /Dz.U. 2016, poz. 177/ uprzejmie informuję, że ewentualność wniesienia kasacji przez Prokuratora Generalnego od wyroku skazującego M G., wydanego przez Sąd Rejonowy dla Ł. Ś. w Ł. z dnia 9 listopada 2006 r., w sprawie o sygn. V K 1085/05 była już przedmiotem postępowania prowadzonego przez Departament Postępowania Sądowego ówczesnej Prokuratury Generalnej w sprawie PG IV Ksk 1377/14 oraz Departament Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w sprawie PK IV Ksk 354.2016.

Pan M G. złożył pisma w dniach 29 września, 22 października oraz 27 listopada 2014 r., wnosząc o wzruszenie w trybie nadzwyczajnego środka zaskarżenia wyżej wskazanego wyroku. W toku tego postępowania dokonano analizy akt postępowania w tej sprawie nie znajdując podstaw do wniesienia kasacji w trybie art. 521 § 1 k.p.k.

Pismem z dnia 24 marca 2015 r. poinformowano Pana M G. o stanowisku zajęтым przez Prokuratora Generalnego z podaniem przyczyn dla których nie znaleziono podstaw do wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Podobne stanowisko w piśmie z dnia 17 sierpnia 2016 r. zajął Dyrektor Departamentu Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej.

Podzielono wówczas stanowisko wnioskodawcy o wydaniu przez Sąd I instancji wyroku z rażącym naruszeniem prawa polegającym na orzeczeniu w brzmieniu określonym przez cyfry kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 286 § 1 k.k. oraz określeniu słownym tej kary w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, które to uchybienie nie zostało dostrzeżone przez Sąd Okręgowy w Ł., rozpoznający apelację obrońcy, wniesioną między innymi z powodu rażącej niewspółmierności kary i do którego to Sądu orzeczenia z dnia 3 kwietnia 2007 r., o sygn. akt V Ka 300/07 winny być skierowane ewentualne zarzuty kasacyjne.

W analizowanej sprawie kwestionowany wyrok sądu I instancji został sprostowany na podstawie art. 105 k.p.k., co podnosił już Sąd Apelacyjny w Ł., badając ewentualne podstawy do wznowienia postępowania.

Warto przy tym zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w licznych judykatach wskazywał na możliwość ingerowania w merytoryczną treść orzeczenia zapadłego w sposób uniemożliwiający wykonanie orzeczonej kary, w drodze postanowień o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w trybie przewidzianym w art. 105 k.p.k.

Należy również zauważyć, że sprostowanie wyroku nie doprowadziło do powstania sprzeczności, uniemożliwiającej jego wykonanie, o czym świadczą kolejne nakazy przyjęcia do odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, obliczenia terminu jej odbycia i co istotne, kolejne orzeczenia w przedmiocie wydania wyroku łącznego, każdorazowo operują prawidłowo określonym wymiarem kary, 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej w istocie kwestionowanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Ł. Ś. w Ł. o sygn. V K 1085/05, utrzymanym w mocy przez Sąd Okręgowy w Ł.

Nie może przy tym umknąć uwadze, że w dniu 25 lutego 2018 r. Prezes Sądu Najwyższego zwrócił się o rozstrzygnięcie przez skład siedmiu sędziów Sądu Najwyższego rozbieżności w wykładni prawa, występującej w orzecznictwie Sądu Najwyższego w zakresie dotyczącym zagadnienia prawnego ; *czy za „oczywistą omyłkę pisarską” w rozumieniu art. 105 § 1 k.p.k. może zostać uznane uchybienie polegające na zawartej w wyroku rozbieżności w zapisie cyfrowym i słownym rozstrzygnięcia o karze/innym środku reakcji prawnokarnej/?*

Rozstrzygnięcie tego zagadnienia niewątpliwie ułatwi ocenę podobnych do kwestionowanego wyroków.

Również druga z poruszonych w oświadczeniu spraw, dotycząca wyroku Sądu Okręgowego w Ł. V Wydział Karny Odwoławczy z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. akt V Ka 1868/07, którym utrzymano w mocy wyrok z dnia 20 sierpnia 2007 r. Sądu

Rejonowego w Ł., była już na wniosek M. G. poddawana analizie w Departamencie Postępowania Sądowego ówczesnej Prokuratury Generalnej w sprawie PG IV Ksk 1655/14 oraz w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Krajowej w sprawie PK IV Ksk 354.2016.

W wyniku analizy wskazanej wyżej sprawy nie stwierdzono, aby orzeczenie to było dotknięte uchybieniami, o jakich stanowi art. 523 § 1 k.p.k., to jest uchybieniami stanowiącymi bezwzględne przyczyny odwoławcze, określone w art. 439 k.p.k. bądź też innym rażącym naruszeniem prawa mającym wpływ na jego treść.

O powyższym poinformowano Pana M. G. pismami z dnia 30 października 2015 r. oraz 20 kwietnia 2016 r. wyjaśniając przyczyny zajęcia takiego stanowiska.

W toku analizy akt zbadano czy w wydaniu kwestionowanego orzeczenia Sądu Okręgowego brała udział sędzia nieprawidłowo delegowana.

Zarzut ten uznano za nieuzasadniony, zwracając nadto uwagę, że Sąd Apelacyjny w Ł. po zapoznaniu się z dokumentami dotyczącymi delegowania zarządzeniem z dnia 7 stycznia 2015 r. o sygn. akt II AKo 259/14 stwierdził, iż brak jest podstaw w oparciu o wskazana okoliczność do wznowienia postępowania z urzędu, a zatem nie dopatrzył się bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

2. Wyniki badania
Rob. Bernard